A TÖRVÉNYSZÉK ELNÖKÉNEK VÉGZÉSE

2015. szeptember 1-je*

„Ideiglenes intézkedés iránti kérelem — Az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés — 1049/2001/EK rendelet — A francia hatóságok által a 98/34/EK irányelvben előírt eljárás keretében a Bizottságnak továbbított dokumentumok — Franciaország tiltakozása a dokumentumok hozzáférhetővé tétele ellen — A dokumentumokhoz való hozzáférés harmadik fél számára történő engedélyezéséről szóló határozat — Végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem — Sürgősség — Fumus boni iuris — Az érdekek mérlegelése”

A T-344/15. R. sz. ügyben,

a **Francia Köztársaság** (képviselik: F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas és F. Fize, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: J. Baquero Cruz és F. Clotuche-Duvieusart, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet. 331. o.) alapján a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet jóváhagyó, 2015. április 21-i GESTDEM 2014/6064 határozat végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem tárgyában, amely határozatban a Bizottság engedélyezte a francia hatóságok által a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.) előírt eljárás keretében neki továbbított két dokumentumhoz való hozzáférést,

A TÖRVÉNYSZÉK ELNÖKE

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Végzést

A jogvita előzményei, eljárás és a felek kérelmei

1 A műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.) módosított változata a tagállamok és az Európai Bizottság közötti, egyrészt a műszaki szabványokat és szabályokat érintő nemzeti kezdeményezésekre, másrészt az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó információcsere eljárását alakítja ki.

2 A 98/34 irányelv hatálya alá tartozó, ezen áruk vagy szolgáltatások szabályozását célzó bármely műszakiszabály-tervezet Bizottságnak való bejelentése főszabály szerint kötelező (a 98/34 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése). A gyakorlatban a Bizottság gondoskodik arról, hogy az említett tervezetet továbbítsa minden tagállamnak, és azt egy nyilvános adatbázisba illessze. A tagállamok, a Bizottság és a gazdasági szereplők minden bejelentett tervezetet megvizsgálhatnak az esetlegesen protekcionista elemek kiszűrése céljából, és intézkedést hozhatnak azok eltávolítása érdekében. E vizsgálat lehetővé tétele céljából főszabály szerint legalább három hónapos időszaknak kell eltelnie a műszakiszabály-tervezet közlése és elfogadása között. E szünetelési idő alatt a Bizottság és a tagállamok, amennyiben úgy vélik, hogy a tervezet indokolatlanul akadályozza az áruk szabad mozgását, a szolgáltatások szabad mozgását vagy szolgáltató vállalkozások letelepedésének szabadságát a belső piacon, a bejelentő tagállamhoz észrevételeket vagy részletes véleményt nyújthatnak be. A részletes vélemény kibocsátása az említett szünetelési időnek hónapokkal történő meghosszabbítását eredményezi a műszakiszabály-tervezet tárgyának függvényében (lásd a 98/34 irányelv 9. cikkének (1) és (2) bekezdését). Az érintett tagállam főszabály szerint jelenti a Bizottságnak, hogy milyen intézkedéseket javasol a részletes vélemények alapján, a Bizottság pedig észrevételt tesz erre az intézkedésre (lásd a 98/34 irányelv 9. cikkének (2) bekezdését).

3 A 98/34 irányelvben előírt információszolgáltatási eljárás keretében Franciaország 2014. január 21-én bejelentett a Bizottságnak egy törvényjavaslatot, amely a könyvek távértékesítése feltételeinek szabályozására irányul, felhatalmazva a francia kormányt, hogy rendeletben módosítsa a code de la propriété intellectuelle (szellemi tulajdonról szóló törvénykönyv) kiadói szerződésre vonatkozó rendelkezéseit. E törvényjavaslat tárgya a könyvek kiskereskedői által alkalmazott engedmények szabályozása volt, azon gyakorlat megakadályozása érdekében, amelynek során összekapcsolták a francia szabályozásban a könyvekre előírt 5%-os maximális engedményt az ingyenes kiszállítással.

4 A Bizottság 2014. február 27-én kiegészítő információk iránti kérést továbbított a Francia Köztársaságnak, amelyre a francia kormány 2014. március 11-én válaszolt.

5 2014. április 9-én az osztrák kormány a 98/34 irányelv 9. cikke (2) bekezdésének megfelelő részletes véleményt adott ki a műszaki szabvány tervezetéről. A Bizottság a maga részéről 2014. április 15-én ugyancsak részletes véleményt bocsátott ki e tervezetről. A francia kormány 2014. június 17-i levelében válaszolt e két részletes véleményre.

6 A Bizottság vagy az osztrák kormány részéről további közlemény hiányában a Francia Köztársaság által tervezett intézkedést a 2014. július 8-i 2014-779. sz. törvény (JORF 2014. július 9., 11363. o.) formájában elfogadták, amely szabályozta a könyvek távértékesítésének feltételeit és felhatalmazta a kormányt, hogy rendeletben módosítsa a code de la propriété intellectuelle kiadói szerződésre vonatkozó rendelkezéseit.

7 2014. december 15-én a francia kormány 2014. március 11-i és június 17-i fent említett válaszaihoz (a továbbiakban: vitatott dokumentumok) való hozzáférés iránti kérelem érkezett a Bizottsághoz. A francia kormány, amellyel a Bizottság konzultált az említett dokumentumok esetleges hozzáférhetővé tételéről, jelezte, hogy ellenzi a hozzáférhetővé tételt. Következésképpen a Bizottság megtagadta a vitatott dokumentumokhoz való hozzáférést.

8 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeleten (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet. 331. o.) alapuló megerősítő kérelem benyújtását követően a Bizottság 2015. március 3-án ismét konzultált a francia kormánnyal. 2015. március 13-i levelében a francia kormány az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második és harmadik francia bekezdésében és az e cikk (5) bekezdésében szereplő kivételekre hivatkozva tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy ellenzi a vitatott dokumentumokhoz való hozzáférést. E rendelkezések kimondják:

„(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

– […]

– bírósági eljárások és jogi tanácsadás [helyesen: jogi vélemények],

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[…]

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé.”

9 2015. április 21-én a Bizottság úgy határozott, hogy a francia kormány tiltakozása ellenére a kérelmező harmadik fél számára lehetővé teszi a vitatott dokumentumok tartalmához való hozzáférést (a továbbiakban: megtámadott határozat).

10 Miután a francia kormány kifejezte azon szándékát, hogy megsemmisítés iránti keresetet indít a megtámadott határozattal szemben, és keresetéhez végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet is csatol, a Bizottság 2015. május 8-án jelezte, hogy nem teszi hozzáférhetővé a vitatott dokumentumokat mindaddig, amíg a Törvényszék nem határoz az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről.

11 A Francia Köztársaság a Törvényszék Hivatalához 2015. július 1-jén benyújtott keresetlevelével keresetet indított a megtámadott határozat megsemmisítése iránt. A Francia Köztársaság elsődlegesen azzal érvel, hogy a megtámadott határozatot az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének megsértése miatt meg kell semmisíteni. Másodlagosan a Francia Köztársaság úgy véli, hogy az említett rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében előírt kivétel alkalmazásának elmulasztását illetően a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni az indokolási kötelezettség megsértése miatt. Harmadlagosan a Francia Köztársaság szerint a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második és harmadik francia bekezdésének megsértése miatt.

12 A Törvényszék Hivatalához ugyanazon a napon benyújtott külön beadványában a Francia Köztársaság előterjesztette a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, amelyben azt kérte a Törvényszék elnökétől, hogy rendelje el a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztését.

13 A Bizottság az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre tett, a Törvényszék Hivatalához 2015. július 16-án benyújtott észrevételeiben azt kéri, hogy Törvényszék elnöke:

– állapítsa meg, amit a bölcsessége diktál, annak meghatározása kérdésében, hogy a jelen ügy sajátos körülményei között a végrehajtás felfüggesztése elrendelésének feltételei fennállnak-e;

– az ideiglenes intézkedés iránti jelen eljárás keretében ne határozzon az alapeljárás költségeiről.

A jogkérdésről

Általános megjegyzések

14 Egyfelől az EUMSZ 278. cikk és az EUMSZ 279. cikk együttes olvasatából, másfelől az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az ideiglenes intézkedésről határozó bíró – ha a körülmények alapján azt szükségesnek tartja – a Törvényszék eljárási szabályzatának 156. cikke alapján elrendelheti a Törvényszék előtt megtámadott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését, vagy a szükséges ideiglenes intézkedéseket.

15 Az eljárási szabályzat 156. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek első látásra valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét. Így az ideiglenes intézkedésről határozó bíró csak akkor rendelheti el a végrehajtás felfüggesztését és más ideiglenes intézkedéseket, ha azok szükségességét a ténybeli és jogi alapok valószínűsítik (*fumus boni iuris*), és azok olyan értelemben sürgősek, hogy azokat a kérelmező érdekeiben bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozásához kell elrendelni annak érdekében, hogy hatásukat már az alapkeresetről való döntés előtt kifejtsék. Ezek a feltételek konjunktívak, tehát amennyiben egy is hiányzik közülük, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani (1996. október 14-i SCK és FNK kontra Bizottság végzés, C-268/96 P(R), EBHT, EU:C:1996:381, 30. pont).

16 Ezen együttes vizsgálat során az ideiglenes intézkedésről határozó bíró széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és az ügy jellegzetességeire tekintettel szabadon határozza meg e különböző feltételek vizsgálatának módját és rendjét, minthogy semmilyen szabály nem ír elő számára előre meghatározott elemzési módszert az ideiglenes intézkedés szükségességének értékeléséhez (1995. július 19-i Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai végzés, C-149/95 P(R), EBHT, EU:C:1995:257, 23. pont; 2007. április 3-i Vischim kontra Bizottság végzés, C-459/06 P(R), EU:C:2007:209, 25. pont). Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben a fennálló érdekeket is mérlegeli (2001. február 23-i Ausztria kontra Tanács végzés, C-445/00 R, EBHT, EU:C:2001:123, 73. pont).

17 Az iratok tartalmát figyelembe véve az ideiglenes intézkedésről határozó bíró úgy véli, hogy elég információval rendelkezik ahhoz, hogy anélkül határozzon a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelemről, hogy előzetesen meg kellene hallgatnia a felek szóbeli magyarázatait.

18 Mivel a jelen ügyben állítólagosan bizalmas információk ideiglenes védelmére vonatkozó jogvitáról van szó, már most hangsúlyozni kell, hogy észrevételeiben a Bizottság nem vitatja, hogy az alapeljárásban meghozandó ítélet hatékony érvényesülésének megőrzése érdekében szükséges lehet a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tételének átmeneti megakadályozása.

19 E tekintetben a Bizottság kijelenti, hogy a vitatott dokumentumokhoz való hozzáféréshez fűződő közérdek védelme érdekében arra kéri a Törvényszéket, hogy az alapügyet az eljárási szabályzat 151–155. cikke alapján gyorsított eljárásban bírálja el.

A fumus boni iurisról

20 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat az adott ügy körülményeitől függően több módszert is alkalmaz a *fumus boni iurishoz* kapcsolódó feltétel meghatározásához (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai végzés, fenti 16. pont, EU:C:1995:257, 26. pont).

21 Ez a feltétel tehát akkor teljesül, ha az ideiglenes intézkedések elrendelését kérő fél által az érdemi kereset alátámasztására felhozott jogalapok közül legalább az egyik első látásra nem tűnik teljesen megalapozatlannak annyiban, amennyiben az ideiglenes intézkedés iránti eljárás szakaszában olyan összetett jogi kérdés fennállására világít rá, amelynek a megoldása nem egyértelmű. Ugyanis, mivel az ideiglenes intézkedés iránti eljárás célja az ügy érdemére vonatkozó jogvita lezárásaként meghozandó végleges határozat hatékony érvényesülésének biztosítása annak érdekében, hogy ne keletkezzen joghézag Törvényszék általi jogi védelem biztosítása során, az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak az ügy érdemére vonatkozó jogvita keretében felhozott jogalapok megalapozottságának „első ránézésre” való értékelésére kell szorítkoznia annak megállapítása érdekében, hogy elegendően nagy valószínűsége van-e annak, hogy a keresetnek az ügy érdemében határozó bíróság helyt ad (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 10-i Bizottság kontra Pilkington Group végzés, C-278/13 P(R), EBHT, EU:C:2013:558, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. április 8-i Bizottság kontra ANKO végzés, C-78/14 P-R, EBHT, EU:C:2014:239, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 A jelen ügyben a Francia Köztársaság az első jogalapjában úgy véli, hogy a Bizottság megsértette az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdését. A francia kormány ugyanis megfelelően indokolta a vitatott dokumentumokhoz való hozzáféréssel szembeni tiltakozását az 1049/2001 rendeletben előírt két kivételre – vagyis a 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében a bírósági eljárásoknak biztosított védelemre és a 4. cikk (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében a vizsgálatok céljának biztosított védelemre – való hivatkozással, valamint azon pontos okok jelzésével, amelyek miatt a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tétele sértené a hivatkozott kivételeket.

23 Márpedig a Bizottság kimerítően értékelte azon indokokat, amelyek alapján a francia kormány tiltakozott a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tétele ellen. Ezzel megsértette a tagállamra nézve a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően elvégzendő vizsgálat korlátait. Mivel a francia kormány az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt kivételekre való hivatkozással megfelelően indokolta a hozzáférhetővé tétel elleni tiltakozását, a Bizottság nem tekinthette ezen érveket tévesnek anélkül, hogy ne ment volna túl azok egyszerű *prima facie* elemzésén.

24 A Bizottság válasza az, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében köteles volt megvizsgálni, hogy az adott ügy körülményeire és az alkalmazandó jogszabályokra tekintettel a Francia Köztársaság által a vitatott dokumentumok nyilvánosságra hozatala elleni tiltakozás alátámasztására felhozott indokok olyan jellegűek-e, amelyek első ránézésre igazolják a hozzáférés megtagadását. A Bizottság pontosítja, hogy e rendelkezés olyan döntéshozatali eljárást hoz létre, melynek célja annak meghatározása, hogy valamely dokumentumhoz való hozzáférést meg kell-e tagadni az e cikk (1)–(3) bekezdésében szereplő anyagi jogi kivételek alapján. A Bizottság elutasítja azon elméletet, amely szerint elegendő csupán – ahogyan a jelen ügyben, akár megalapozatlanul – hivatkozni az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt valamely kivételre ahhoz, hogy az Európai Unió valamely intézménye köteles legyen elutasítani a tagállam valamely dokumentumához való hozzáférés iránti kérelmet. Ez az elmélet ugyanis azt jelentené, hogy jogot biztosítanak a tagállam számára ahhoz, hogy teljesen diszkrecionális módon tiltakozzon a dokumentumaihoz való hozzáférés ellen.

25 A Bizottság hozzáteszi, hogy távolról sem végezte el a francia kormány válaszainak kimerítő elemzését, hanem csupán megállapította, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke szerinti kivételeket illetően előadott igazolások nyilvánvalóan elfogadhatatlanok. A Bizottság ugyanis egyrészt megállapította a folyamatban lévő vagy ésszerűen előre látható „bírósági eljárás” hiányát, másrészt a még folyamatban lévő „vizsgálat” hiányát, mivel a 98/34 irányelvben előírt eljárás befejeződött. Végül megállapította, hogy

nincs kapcsolat ez utóbbi eljárás és valamely más, olyan vizsgálat között, mint amilyen a már megindult vagy ésszerűen előre látható, kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás, mivel a 98/34 irányelv szerinti eljárást további intézkedés nélkül lezárták. A Bizottság tehát arra szorítkozott, hogy *prima facie* megvizsgálja a francia kormány által előterjesztett igazolás fennállását, és értékelje, hogy az nem tartalmaz-e nyilvánvaló értékelési hibát, anélkül hogy részletesen elemezte volna ezen indokolás megalapozottságát.

26 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése kiváltságos helyzetet biztosít a tagállamok számára dokumentumok más birtokosaihoz képest annak előírásával, hogy ez utóbbiaktól eltérően minden tagállamnak lehetősége van arra kérni az intézményt, hogy a tagállam „előzetes beleegyezése" nélkül ne tegye hozzáférhetővé a tőle származó dokumentumot. Márpedig a tagállam előzetes beleegyezésének követelménye csupán üres frázissá válna, ha a tagállam által kinyilvánított, az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételével szembeni tiltakozás ellenére, illetve akkor is, ha az intézmény nem rendelkezik az említett állam „beleegyezésével", az előbbi mégis szabadon hozzáférhetővé tehetné az érintett dokumentumot. Ugyanis e követelményt teljesen megfosztaná a hatékony érvényesüléstől, sőt minden jelentőségétől az, ha az említett dokumentum hozzáférhetővé tételére vonatkozó előzetes beleegyezés beszerzésének szükségessége végső soron a dokumentumot birtokló intézmény tetszőleges szándékától függne (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EBHT, EU:C:2007:802, 43. és 44. pont).

27 Másészt az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem értelmezhető úgy sem, hogy az az érintett tagállam számára általános és feltétel nélküli vétójogot biztosítana, lehetővé téve, hogy a tőle származó és valamely intézmény birtokában lévő dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben diszkrecionális alapon tiltakozhasson, oly módon, hogy az ilyen dokumentumhoz való hozzáférést már nem az említett rendelet rendelkezései szabályoznák. Így az 1049/2001 rendelet 4. cikke az (5) bekezdésében csak azt teszi lehetővé az érintett tagállam számára, hogy az (1)–(3) bekezdéseiben előírt anyagi jogi kivételek alapján tiltakozzon az ilyen dokumentumok hozzáférhetővé tétele ellen (lásd ebben az értelemben: Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 26. pont, EU:C:2007:802, 75. és 99. pont).

28 Ebből következik, hogy az az intézmény, amelyhez valamely tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet nyújtottak be, és ezen állam kötelesek jóhiszemű párbeszédet kezdeni az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételek esetleges alkalmazásáról, és a szóban forgó dokumentum hozzáférhetővé tétele ellen tiltakozni kívánó tagállam köteles megindokolni e tiltakozást az említett kivételekre tekintettel. Az intézmény ugyanis nem tehet eleget az ezen állam által az ilyen dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben kinyilvánított tiltakozásnak, ha az előadott indokolást nem az említett 4. cikk (1)–(3) bekezdésében felsorolt kivételekre hivatkozva fogalmazták meg (lásd ebben az értelemben: Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 26. pont, EU:C:2007:802, 86–88. pont).

29 Az intézmény által végzett, a tagállam részéről a hozzáférhetővé tétellel szemben felhozott érvekre vonatkozó vizsgálat terjedelmét és mélységét illetően, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférés megtagadása előtt az érintett intézménynek meg kell vizsgálnia, hogy ez a tagállam az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében előírt anyagi jogi kivételekre alapította-e a tiltakozását, és hogy ebben a vonatkozásban megfelelően megindokolta-e az álláspontját. Következésképpen a hozzáférést megtagadó határozat elfogadására irányuló eljárásban az intézménynek meg kell győződnie az ilyen indokolás fennállásáról, és arra utalnia kell az általa az eljárás végén elfogadott határozatban (lásd ebben az értelemben: Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 26. pont, EU:C:2007:802, 99. pont).

30 Azonban, ahogyan azt a Bíróság a 2012. június 21-i IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ítéletében (C-135/11 P, EBHT, EU:C:2012:376, 63. és 64. pont) hangsúlyozta, nem az eljáró intézmény feladata, hogy kimerítően értékelje az érintett tagállam tiltakozó határozatát, olyan vizsgálatot folytatva, amely túlmegy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében felsorolt

kivételekre hivatkozó indokolás puszta meglétének ellenőrzésén. Az ilyen kimerítő értékelés megkövetelése ugyanis arra vezethet, hogy annak elvégzése után az eljáró intézmény helytelenül közli a kérelmezővel a szóban forgó dokumentumot, azon tagállam megfelelően indokolt tiltakozása ellenére, amelytől a dokumentum származik.

31 Meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által hivatkozott 2012. február 14-i Németország kontra Bizottság ítéletben (T-59/09, EBHT, EU:T:2012:75, 51–53. és 57. pont) a Törvényszék kimondta, hogy az intézmény által végzett értékelés annak megállapításából áll, hogy a tagállam által a kért dokumentumhoz való hozzáféréssel szembeni tiltakozásának alátámasztására előadott indokolás első látásra alkalmas-e ezen megtagadás igazolására, az arról való megbizonyosodás érdekében, hogy ezen indokolás nem alaptalan, pontosítva, hogy ezen értékelés nem korlátozódik annak ellenőrzésére, hogy a tagállam által előadott indokolás „minden kétséget kizáróan” hibás, vagy hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében szereplő kivételek alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy az „minden ésszerű kétséget” kizár.

32 A jelen ügyben a Bizottság kifejezetten elismeri, hogy egyrészt *prima facie* megvizsgálta a Francia Köztársaság által kifejezett tiltakozás indokolásának fennállását, másrészt értékelte, hogy ezen indokolásból nem tűnnek-e ki nyilvánvaló értékelési hibák. Ugyanis a megtámadott határozat „A Bizottság általi *prima facie* értékelés” című 2.2 pontja a negyediktől a hetedik bekezdésében jelzi:

„[A] Bizottság úgy véli, hogy a francia hatóságok által a 4. cikk (2) bekezdésének második francia bekezdése alapján megfogalmazott elutasítás a jelen ügyben a felhozott indokolás alapján *prima facie* nem tűnik megalapozottnak. Úgy tűnik ugyanis, hogy a hozzáférés iránti kérelemmel érintett dokumentumok nem kapcsolódnak közvetlenül valamely fennálló vagy jelenleg ésszerűen előre látható jogvitához. Ezért nyilvánvaló, hogy a kérdéses dokumentumok nem tartoznak a francia hatóságok által hivatkozott kivétel hatálya alá, és azok hozzáférhetővé tételét az említett kivétel nem akadályozhatja. Ami a francia hatóságok által a hozzáférhetővé tétel elutasítása céljából felhozott, a 4. cikk (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében szereplő, a vizsgálat tárgyának védelmére vonatkozó indokolást illeti, a Bizottság rámutat, hogy a bejelentési eljárást további intézkedés nélkül lezárták. A Bizottság ugyanis nem indított vizsgálatot kötelezettségszegési eljárás lefolytatása céljából, miután a bejelentett tervezet alapján készült francia törvényt elfogadták és 2014. július 9-én közzétették a Francia Köztársaság Hivatalos Lapjában. Márpedig az ítélkezési gyakorlat alapján egyértelmű, hogy a Bizottság nem elégedhet meg a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás esetleges megindítására való hivatkozással annak igazolása érdekében, hogy miért tagadja meg a közérdek védelme alapján a valamely állampolgár kérelmével érintett összes dokumentumhoz való hozzáférést […]. Ennélfogva, mivel nem volt folyamatban semmiféle vizsgálat, az említett kivétel alkalmazhatósága ebben a szakaszban tisztán hipotetikusnak tűnik, az arra való hivatkozás pedig ebből következően első ránézésre ebben az esetben megalapozatlannak látszik.”

33 A Bizottság tehát teljesen nyilvánvalóan a fenti 31. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ítéletre alapozta a megtámadott határozatot (EU:T:2012:75).

34 Márpedig kétségesnek tűnik, hogy a Törvényszék említett ítéletében kifejtett, kiterjesztő érvelést annyiban, amennyiben lehetővé tette a Bizottság számára, hogy megvizsgálja – noha csupán *prima facie* – a Francia Köztársaság által a vitatott dokumentumokhoz való hozzáféréssel szembeni tiltakozás alátámasztására felhozott indokolás megalapozottságát, összhangban állónak lehet tekinteni a fenti 30. pontban hivatkozott IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ítélettel (EU:C:2012:376), melynek saját szövege szerint „nem az eljáró intézmény feladata”, hogy értékelje az érintett tagállam tiltakozó határozatát, „olyan vizsgálatot folytatva, amely túlmegy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében felsorolt kivételekre hivatkozó indokolás puszta meglétének ellenőrzésén.”

35 E tekintetben rá kell mutatni, hogy a fenti 31. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ítélet (EU:T:2012:75) jogerőre emelkedett ugyan, de korábbi, mint a fenti 30. pontban hivatkozott IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:376). Következésképpen a Törvényszék a kiterjesztő megközelítés megfogalmazásakor nyilvánvalóan nem vehette figyelembe a Bíróság által kidolgozott, láthatóan megszorítóbb értelmezést. Másfelől a Bíróságnak időközben nem volt lehetősége arra, hogy nyilatkozzon az ítélkezési gyakorlat e változásáról. A Bíróság még nem vizsgálta meg többek között azt a kérdést, hogy a Törvényszék megközelítése esetleg összhangba hozható-e a Bíróságéval az utóbbi által szabott azon feltétel értelmezése révén, amely szerint a tagállam által kifejezett tiltakozásnak „megfelelően indokoltnak" kell lennie (Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 26. pont, EU:C:2007:802, 99. pont; IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ítélet, fenti 30. pont, EU:C:2012:376, 64. pont).

36 Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró tehát csupán annyit állapíthat meg, hogy a felek közötti vita az ideiglenes intézkedés iránti eljárás szakaszában olyan összetett jogi kérdés fennállására világít rá, amelynek a megoldása nem egyértelmű, amely azonban alapos vizsgálatot érdemel az ügy érdemében határozó bíróság részéről.

37 Végezetül még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság számára megengedett, hogy elvégezze a Francia Köztársaságnak a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tételével szembeni tiltakozása alátámasztására felhozott indokolás megalapozottságának *prima facie* vizsgálatát, első ránézésre nem tűnik úgy, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megalapozottan állapítja meg, hogy a Francia Köztársaság által az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második és harmadik francia bekezdésében előírt kivétel alapján előadott igazolása nyilvánvalóan teljesen irreleváns.

38 E tekintetben rá kell mutatni, hogy mivel az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak *prima facie* vizsgálatot kell végeznie a megtámadott határozat tekintetében, amelyben a Bizottság maga is *prima facie* vizsgálatot végez a Francia Köztársaság által előadott indokolás megalapozottsága tekintetében, e problémakör értékelése kétszeresen korlátozott vizsgálatot foglal magában. Ebből következik, hogy a *fumus boni iuris* fennállása csupán akkor volna kizárható, ha a Francia Köztársaság által hivatkozott kivétel alkalmazhatatlansága annyira egyértelmű és nyilvánvaló volna, hogy az a Francia Köztársaság részéről az eljárással kapcsolatos visszaélésnek minősülne (lásd analógia útján: 2014. június 10-i Stahlwerk Bous kontra Bizottság végzés, T-172/14 R, EU:T:2014:558, 50. pont).

39 Márpedig a jelen ügyben erről az esetről nincs szó.

40 Ugyanis noha igaz, hogy a 98/34 irányelv szerinti eljárás tárgyát képező intézkedést 2014 júliusában a 2014-779. sz. francia törvény formájában elfogadták, és hogy sem a Bizottság, sem az Osztrák Köztársaság nem tett eddig tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindítására irányuló lépéseket, nem zárható ki kategorikusan, hogy az említett francia törvény panasz tárgyát képezze valamely magánszemély részéről, amely az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése szerinti bírósági eljáráshoz vezethet, akár az uniós bíróság, akár a nemzeti bíróság előtt, és hogy a vitatott dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem, amelynek a Bizottság a megtámadott határozatban helyt adott, az ilyen panasz kiegészítésére irányul, főként mivel az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése mentesíti a kérelmezőt a hozzáférés iránti kérelem igazolására vonatkozó minden kötelezettség alól. E szemszögből az alapeljárás azt a fontos kérdést veti fel, hogy a Francia Köztársaság ésszerűen elvárhatja-e, és ha igen, milyen időtartamra, hogy a vitatott dokumentumokat bizalmasan kezeljék annak elkerülése érdekében, hogy azokat bírósági eljárás megindítására használják fel.

41 Ráadásul ugyanez a kérdés relevánsnak tűnik az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése harmadik francia bekezdésének értelmezéséhez is, mivel a vitatott dokumentumok felhasználása, amelytől a Francia Köztársaság tart, sértheti a Bizottság által végzett vizsgálatot. Igaz, hogy 2015. április 16-i Schlyter kontra Bizottság ítéletében (T-402/12, EBHT, fellebbezés alatt, EU:T:2015:209, 53. és azt követő pontok) a Törvényszék megállapította, hogy a 98/34 irányelvben előírt eljárás nem tartozik az e

rendelkezés értelmében vett vizsgálati tevékenység körébe. Ugyanakkor, ahogyan arra a Francia Köztársaság helyesen emlékeztet, ezen ítélet még nem emelkedett jogerőre, mivel azzal szemben fellebbezést nyújtottak be a Bírósághoz (C-331/15 P ügy), amit az ügy érdemében határozó bíróság nem hagyhat figyelmen kívül.

42 Továbbá az ügy érdemében határozó bíróságnak meg kell vizsgálnia a fenti 41. pontban hivatkozott Schlyter kontra Bizottság ítéletnek (EU:T:2015:209) a 2014. szeptember 25-i Spirlea kontra Bizottság ítélettel (T-306/12, EBHT, fellebbezés alatt, EU:T:2014:816, 45. pont) való összhangját. Ez utóbbi ítéletben a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottság és a tagállamok közötti sajátos együttműködési eljárást, amely az esetleges uniós jogsértések kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás formális megindításának elkerülésével történő megoldását célozza, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében vett vizsgálati tevékenységnek lehet minősíteni. Márpedig a Francia Köztársaság szerint ezen együttműködési eljárás nagyban hasonlít a 98/34 irányelvben előírt eljáráshoz, mivel mindkettő jelentős hasonlóságokat mutat a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás pert megelőző szakaszával. Végül az ügy érdemében határozó bíróságnak nyilatkoznia kell a 2015. július 16-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet (C-612/13 P, EBHT, EU:C:2015:486) jelen jogvita megoldása szempontjából fennálló esetleges helytállóságáról.

43 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen ügy olyan új jogi kérdéseket vet fel, amelyek első látásra nem tűnnek nyilvánvalóan irrelevánsaknak, és amelyeknek megoldása az alapeljárás keretében elvégzendő alapos vizsgálatot igényel.

44 A vitatott dokumentumok bizalmas jellegét tekintve meg kell tehát állapítani a *fumus boni iuris* fennállását.

45 Másfelől a Bizottság maga is elismerte, hogy a jelen ügyben fennállóhoz hasonló helyzetben a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tételét főszabály szerint fel kell függeszteni, kivéve ha a fumus boni iuris egyáltalán nem áll fenn és a bírósági eljárást nyilvánvalóan visszaélésszerűnek kell minősíteni, ami a jelen esetben nem állítható.

Az érdekek mérlegeléséről

46 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a fennálló érdekek mérlegelése abban áll, hogy az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak meg kell határoznia, hogy azon kérelmező érdeke, aki a szóban forgó bírótól ideiglenes intézkedések elrendelését kéri, előrébb való-e, vagy sem, mint a vita tárgyát képező jogi aktus azonnali alkalmazásához fűződő érdek, és különösen azt kell megvizsgálnia, hogy amennyiben az ügy érdemében határozó bíróság esetleg megsemmisíti a jogvita tárgyát képező aktust, ez lehetővé teszi-e azon helyzet visszaállítását, amely az aktus azonnali végrehajtása esetén jött volna létre, és fordítva, a hivatkozott aktus végrehajtásának felfüggesztése megakadályozná-e annak teljes érvényesülését, amennyiben a bíróság az ügy érdemére vonatkozó kérelmet elutasítaná (lásd ebben az értelemben: 1989. május 11-i Radio Telefis Eireann és társai kontra Bizottság végzés, 76/89 R, 77/89 R és 91/89 R, EBHT, EU:C:1989:192, 15. pont; 2003. június 26-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság végzés, C-182/03 R és C-217/03 R, EBHT, EU:C:2003:385, 142. pont).

47 Különösen azon feltétel tekintetében, miszerint az ideiglenes intézkedést elrendelő végzés által előidézett jogi helyzetnek visszafordíthatónak kell lennie, meg kell jegyezni, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárás célja a jövőbeli érdemi határozat teljes hatékonyságának biztosítására korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2004. szeptember 27-i Bizottság kontra Akzo és Akcros végzés, C-7/04 P(R), EBHT, EU:C:2004:566, 36. pont). Következésképpen ezen eljárás pusztán járulékos jellegű azon alapeljáráshoz képest, amelyhez kapcsolódik (1996. február 12-i Lehrfreund kontra Tanács és Bizottság végzés, T-228/95 R, EBHT, EU:T:1996:16, 61. pont), ezért az ideiglenes intézkedésről határozó bíró által hozott határozatnak ideiglenes jellegűnek kell lennie olyan

értelemben, hogy nem dönthet előre a jövőbeli érdemi határozat tekintetében, illetve azt nem teheti illuzórikussá, megfosztva a határozatot hatékony érvényesülésétől (1991. május 17-i CIRFS és társai kontra Bizottság végzés, C-313/90 R, EBHT, EU:C:1991:220, 24. pont; 1995. december 12-i Connolly kontra Bizottság végzés, T-203/95 R, EBHT, EU:T:1995:208, 16. pont).

48 Ebből szükségszerűen az következik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárás egyik fele által védett érdek nem érdemel védelmet, ha e fél azt kéri az ideiglenes intézkedésről határozó bírótól, hogy olyan határozatot hozzon, amely egyáltalán nem pusztán ideiglenes jellegű, előre dönt a jövőbeli érdemi határozat kimenetele tekintetében, illetve azt illuzórikussá teszi, megfosztva e határozatot hatékony érvényesülésétől.

49 A jelen ügyben a Törvényszéknek az alapeljárás során arról a kérdésről kell határoznia, hogy a megtámadott határozatot – amellyel a Bizottság elutasította a Francia Köztársaság bizalmas kezelés iránti kérelmét, és kinyilvánította azon szándékát, hogy harmadik személy számára hozzáférhetővé teszi a vitatott dokumentumokat – meg kell-e semmisíteni a vitatott dokumentumok bizalmas jellegének az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésébe ütköző megsértése miatt. E tekintetben nyilvánvaló, hogy a megtámadott határozatot megsemmisítő ítélet hatékony érvényesülésének megőrzése érdekében a Francia Köztársaságnak képesnek kell lennie arra, hogy megakadályozza, hogy a Bizottság idő előtt hozzáférhetővé tegye az említett dokumentumokat. Márpedig a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasítása esetén az ilyen megsemmisítő ítélet illuzórikussá válhat, ennélfogva nem érvényesülhet hatékonyan, ugyanis ezen elutasítás következményeképpen a Bizottság azonnal hozzáférhetővé tehetné a vitatott dokumentumokat, ami *de facto* előre eldöntené a jövőbeli érdemi határozat irányát, vagyis a megsemmisítés iránti kereset elutasításával egyenértékű lenne.

50 Következésképpen a Francia Köztársaság által védett érdek elsőbbséget kell hogy élvezzen az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasításához fűződő érdekkel szemben, főleg mivel a végrehajtás kért felfüggesztése csupán a fennálló helyzet korlátozott ideig tartó fenntartását jelentené, miközben semmi sem enged arra következtetni, hogy a vitatott dokumentumok idő előtti hozzáférhetővé tétele valamely nyomós igénynek felelne meg.

A sürgősségről

51 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ideiglenes intézkedés iránti kérelem sürgősségét az alapján kell értékelni, hogy szükséges-e ideiglenes intézkedés elrendelése a kérelmezőt fenyegető súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozása érdekében. A kérelmezőnek kell bizonyítania, hogy nem várhat az ügy érdemben való eldöntéséig, mert különben ilyen kárt szenvedne (lásd: 2012. szeptember 19-i Görögország kontra Bizottság végzés, T-52/12 R, EBHT, EU:T:2012:447, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Mivel a jelen, ideiglenes intézkedés iránti kérelmet a Francia Köztársaság terjesztette elő, emlékeztetni kell ara, hogy a tagállamok felelősek az általános nemzeti érdekek védelméért. Következésképpen azt ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében is biztosíthatják, és kérhetik ideiglenes intézkedés elrendelését többek között arra való hivatkozással, hogy a vitatott intézkedés súlyosan sérti az állami feladataik ellátását (lásd ebben az értelemben: Görögország kontra Bizottság végzés, fenti 51. pont, EU:T:2012:447, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a Francia Köztársaságnak sikerült-e bizonyítani, hogy a megtámadott határozat azonnali végrehajtása súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozna neki többek között amiatt, hogy súlyosan sértené az állami feladatai ellátását.

54 Erre vonatkozóan a Francia Köztársaság azzal érvel, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasítása teljesen megfosztaná a Törvényszék által az alapeljárás befejezésekor hozott ítéletet a hatékony érvényesüléstől, ami neki súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozna. Ugyanis amint a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé válnak, semmiféle intézkedés nem tudná visszaállítani az eredeti állapotot.

55 A 98/34 irányelvben előírt eljárás keretében továbbított dokumentumok hozzáférhetővé tételével okozott kár súlyosságát illetően a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a nyilvánosság még ezen eljárás befejezését követően is elzárná a konfliktus ésszerű, jogot is tiszteletben tartó megoldásának lehetőségét, amely nehezen tenné lehetővé a politikai döntéshozók számára az általuk elfoglalt álláspont felülvizsgálatát, és lehetetlenné tenné a békés megoldást. Emellett a Francia Köztársaság szerint a Bizottság és a tagállamok közötti párbeszédhez szükséges bizalmat nem lehet helyreállítani, ha azon bizalmas jelleg, amelyre a tagállam számíthat, helyrehozhatatlan kárt szenved. A gazdasági szférából érkező, a 98/34 irányelv keretében a Bizottság és a tagállamok között továbbított dokumentumokhoz való egyre nagyobb számú hozzáférés iránti kérelem ellenállhatatlan nyomást fog gyakorolni az ezen irányelv keretében kialakuló tárgyalásnak engedett térre, és megfosztja ezen eljárást a hatékonyságától.

56 A Francia Köztársaság végül úgy véli, hogy mivel ez a kár nem lehet pénzbeli kártérítés tárgya, szükségszerűen helyrehozhatatlan.

57 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben hivatkozott kár állítólagosan bizalmas információk hozzáférhetővé tételéből fakad. Márpedig a súlyos és helyrehozhatatlan kár fennállásának értékelése céljából az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak szükségképpen abból az előfeltevésből kell kiindulnia, hogy az állítólagosan bizalmas információk ténylegesen is azok, összhangban azzal, amit a Francia Köztársaság mind az érdemi keresetében, mind az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban állít (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Pilkington Group végzés, fenti 21. pont, EU:C:2013:558, 38. pont; 2013. november 28-i EMA kontra AbbVie végzés, C-389/13 P(R), EU:C:2013:794, 38. pont).

58 Következésképpen a sürgősség jelen vizsgálata céljából meg kell állapítani, hogy a vitatott dokumentumok bizalmas jellegűek, a Francia Köztársaság azon érvelésének megfelelően, amely szerint azok hozzáférhetővé tétele sértené az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdését, mivel a Francia Köztársaság hasznosan hivatkozott ezen irányelv 4. cikke (2) bekezdésének második és harmadik francia bekezdésére. A Francia Köztársaság ezen érvelése szerint – melynek helytállóságát előfeltételként kell elfogadni – a 98/34 irányelvben előírt eljárás, amely az említett rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében vizsgálati tevékenységnek minősül, jelentős hasonlóságokat mutat a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás pert megelőző szakaszával, mivel a tagállam és a Bizottság közötti párbeszéd olyan szakaszát foglalja magában, amelynek célja a tárgyalás és adott esetben az uniós jog helyes alkalmazását tekintve az eltérő álláspontok békés közelítése. E célkitűzés kizárólag a Bizottság és a tagállamok közötti szoros és kölcsönös bizalom légkörében érhető el. Márpedig az ezen eljárás során továbbított dokumentumok hozzáférhetővé tétele lerombolná a kölcsönös bizalmat és közel nullára csökkentené a megegyezés bármilyen esélyét. Ilyen körülmények között azon vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tétele, melyeket a Francia Köztársaság bocsátott ki, joggal bízva abban, hogy azok számára a Bizottság biztosítja a megkövetelt bizalmas kezelést, alkalmas arra, hogy sértse azon védekezési stratégiát, amelyet e tagállam adott esetben a megtámadott határozat azonnali végrehajtását követően a nemzeti vagy uniós bíróság előtt valamely harmadik kérelmező fél által indított, a 2014-779. sz. francia törvénynek az uniós joggal való összhangjára vonatkozó eljárásban alkalmazhat (lásd a fenti 40. pontot).

59 Úgy tűnik, hogy a szóban forgó törvény ilyen megvédése a Francia Köztársaság állami feladatainak részét képezi, és a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tétele súlyosan sértené e feladatot. Márpedig az ideiglenes intézkedésről határozó bíró, aki köteles a fent bemutatott előfeltevésből kiindulni, nem tagadhatja azon kár súlyosságát, amely a Francia Köztársaságot az állami feladatainak ellátása tekintetében bekövetkezett sérelem formájában érné.

60 Ugyanez a helyzet e kár helyrehozhatatlan jellegével kapcsolatban.

61 A Francia Köztársaság ugyanis helyesen mutatott rá azon információk hozzáférhetővé tételével kapcsolatban, amelyek bizalmas jellegét vélelmezni kell, hogy nyilvánvaló, hogy a megtámadott határozat Törvényszék általi utólagos megsemmisítése nem szüntetné meg az ezen hozzáférhetővé tétellel okozott kárt és nem állítaná vissza az eredeti állapotot. Mivel a jelen ügyben hivatkozott kár nem vagyoni jellegű, az különösen nem nyerne orvoslást a Bizottság elleni kártérítési kereset útján (lásd ebben az értelemben: EMA kontra AbbVie végzés, fenti 57. pont, EU:C:2013:794, 45. és 46. pont).

62 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a sürgősségre vonatkozó feltétel a jelen ügyben teljesül, mivel a Francia Köztársaság részéről a súlyos és helyrehozhatatlan kár bekövetkezése a jogilag megkövetelt módon bizonyítást nyert.

63 Másfelől a Bizottság maga is elismeri, hogy a jelen jogvita eljárási sajátosságaira tekintettel – vagyis arra, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasítása a vitatott dokumentumok azonnali hozzáférhetővé tételével jár – a Francia Köztársaság eljárási helyzetét súlyos és helyrehozhatatlan kár érné. E dokumentumok hozzáférhetővé tétele ugyanis megfosztaná az alapügyet a tárgyától, és szükségszerűen végleges, az ideiglenes intézkedés iránti eljárás rendes, átmeneti tárgyát meghaladó hatásokkal járna.

64 Következésképpen mivel annak összes feltétele fennáll, helyt kell adni a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelemnek.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK ELNÖKE

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék felfüggeszti az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet alapján a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet jóváhagyó, 2015. április 21-i GESTDEM 2014/6064 határozat végrehajtását, amely határozatban a Bizottság engedélyezte a francia hatóságok által a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben előírt eljárás keretében neki továbbított két dokumentumhoz való hozzáférést.

2) A Törvényszék a költségekről jelenleg nem határoz.

Luxembourg, 2015. szeptember 1-je.

E. Coulon
hivatalvezető

M. Jaeger
elnök